

КИТОБИ ДОНИЁЛИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Шарҳи ҳоли Дониёл.

1. ДАР соли сеюми подшоҳии Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудо, Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба Ерусалим омад ва онро муҳосира кард.
2. Ва Парвардигор Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудоро бо як қисми зарфҳои хонаи Худо ба дасти ӯ таслим кард, ва ӯ онҳоро ба замини Шинъор, ба хонаи худои худ овард, ва зарфҳоро дар ганҷхонаи худои худ гузошт.
3. Ва подшоҳ ба Ашфаназ, сардори хочасароёни худ, амр фармуд, ки аз банӣ Исроил, аз насли шоҳон ва аъёну ашроф амрадонеро биёрад,
4. Ки ҳеч нуқсони ҷисмонӣ надошта бошанд, ва зеботалъат, ва дар ҳикмат моҳир, ва соҳиби дониш ва дар таълим хушфаҳм бошанд, ва барои хизмат дар қасри подшоҳ қувват дошта бошанд, – ва ба онҳо забон ва адабиёти калдониёнро таълим диҳад.
5. Ва подшоҳ барои онҳо хӯроки ҳаррӯзаро аз суфраи подшоҳӣ ва аз шаробе ки худаш менӯшид, таъин намуд, ва амр фармуд, ки онҳоро се сол тарбият диҳанд, ва баъд аз гузаштани ин мӯҳлат онҳо дар ҳузури подшоҳ хоҳанд истод.
6. Ва дар миёни онҳо Дониёл, Ҷананё, Мишоил ва Азарё буданд.
7. Ва сардори хочасароён ба онҳо номҳои дигар дод: Дониёлро Балтшасар, Ҷананёро Шадрак, Мишоилро Мешак ва Азарёро Абдначу ном ниҳод.
8. Вале Дониёл дар дили худ паймон кард, ки худро бо хӯроки суфраи подшоҳ ва бо шаробе ки ӯ менӯшад, палид накунад, бинобар ин аз сардори хочасароён иҷозат пурсид, то ки палид нашавад.
9. Ва Худо эҳсон ва марҳаматро дар ҳузури сардори хочасароён ба Дониёл ато намуд.
10. Ва сардори хочасароён ба Дониёл гуфт: «Ман аз хочаи худ, подшоҳ, ки хӯрок ва шароби шуморо худаш таъин намудааст, метарсам, ки шояд ӯ чехраҳои шуморо назар ба амрадони ҳамсолатон лоғартар бубинад, ва шумо сари маро ба ҳузури подшоҳ дар хатар хоҳед андохт».

11. Ва Дониёл ба пешхизмати дастархончӣ, ки ўро сардори хочасароён бар Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё баргумошта буд, гуфт:

12. «Лутфан, бандагонатро даҳ рӯз озмоиш намо: ба мо сабзабот барои хӯрдан бидиҳанд, ва об барои нӯшидан;

13. Ва чехраҳои моро ба хузури ту бо чехраҳои амрадоне ки хӯроки суфраи подшоҳро мехӯранд, муқоиса намоянд, ва чун бубинӣ, бар тибқи он бо бандагонат амал намо».

14. Ва ў дар ин хусус ба сухани онҳо гӯш андохт, ва даҳ рӯз онҳоро озмоиш кард.

15. Ва баъд аз гузаштани даҳ рӯз чехраҳои онҳо, назар ба амрадоне ки хӯроки суфраи подшоҳро мехӯрданд, зеботар, ва баданҳошон фарбеҳтар шуда буд.

16. Ва пешхизмати дастархончӣ хӯрокашон ва шароберо, ки бояд бинӯшанд, гирифта, ба онҳо сабзабот меод.

17. Ва Худо ба ин чор амрадон дониш ва фаҳмиши ҳар адабиёт ва ҳикматро ато фармуд, ва Дониёл ба ҳар гуна рӯёҳо ва хобҳо сарфаҳм мерафт.

18. Ва баъд аз итмоми айёме ки подшоҳ барои овардани онҳо муайян намуда буд, сардори хочасароён онҳоро ба хузури Набукаднесар овард.

19. Ва подшоҳ бо онҳо гуфтугӯ кард, ва аз миёни ҳамаи онҳо касе мисли Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё ёфт нашуд, ва онҳо ба хузури подшоҳ истоданд.

20. Ва дар ҳар масъалаи ҳикмат ва маърифат, ки подшоҳ аз онҳо пурсон мекард, онҳоро аз ҳамаи ғайбдонон ва афсунгароне ки дар тамоми мамлакати ў буданд, даҳчандон болотар ёфт.

21. Ва Дониёл то соли якуми подшоҳ Куруш буд.

БОБИ ДУЮМ

Рӯёи Набукаднесар. Ҳакимон таъбири онро наметавонанд ошкор кунанд.

1. Ва дар соли дуюми подшоҳии Набукаднесар, Набукаднесар хобҳо меид, ва рӯҳи ў музтариб шуд, ва хобаш аз ў дур шуд.

2. Ва подшоҳ амр фармуд, ки ғайбдонон ва афсунгарон ва дуохонон ва муначчимонро бихонанд, то ки онҳо ба подшоҳ хобҳои ўро бигӯянд. Ва онҳо омада, ба хузури подшоҳ истоданд.

3. Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Хобе дидам, ва рӯҳи ман музтариб шуд – мехоҳам хобро бидонам».
4. Ва муначчимон ба подшоҳ ба забони арамай гуфтанд: «То абад зинда бош, эй подшоҳ! Хобро ба бандагони худ бигӯй, ва мо таъбири онро баён хоҳем кард».
5. Подшоҳ ба муначчимон ҷавоб гардонда, гуфт: «Аз ҷониби ман чунин қароре қабул шудааст, ки агар хоб ва таъбири онро ба ман ошкор накунед, пора-пора хоҳед шуд, ва хонахотон харобазор хоҳад гардид,
6. Вале агар хоб ва таъбири онро ошкор кунед, тӯхфаҳо ва инъомҳо ва ҷалоли азиме аз ҷониби ман пайдо хоҳед кард; пас, хоб ва таъбири онро ба ман бигӯед».
7. Бори дигар онҳо ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Подшоҳ хобро ба бандагони худ бигӯяд, ва мо таъбири онро баён хоҳем кард».
8. Подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Ман яқин медонам, ки шумо ғурсат мечӯед, чун мебинед, ки аз ҷониби ман чунин қароре қабул шудааст,
9. Ки агар хобро ба ман ошкор накунед, барои шумо фақат як ҳукмнома аст. Суханони дурӯғу ботилро шумо ният доштед ба ҳузури ман бигӯед, то ки вақт мурур намояд; пас, хобро ба ман бигӯед, ва ман хоҳам донист, ки таъбири онро метавонед ба ман ошкор кунед».
10. Муначчимон ба ҳузури подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Касе бар рӯи замин нест, ки инро тавонад ба подшоҳ ошкор кунад, дар сурате ки ҳеч подшоҳи бузург ва пуриқтидор чунин чизро аз ҳеч ғайбдон, афсунгар ва муначчим талаб накардааст.
11. Ва он чи подшоҳ талаб мекунад, чунон мушқил аст, ки ғайр аз худоёне ки масканашон бо башар нест, ҳеч каси дигар наметавонад онро ба ҳузури подшоҳ ошкор кунад».
12. Аз ин сабаб подшоҳ ба ғзаб омада, бағоят хашмгин шуд ва амр фармуд, ки ҳамаи ҳақимони Бобилро несту нобуд кунанд.
13. Ва фармон дода шуд, ки ҳақимон бояд кушта шаванд; ва Дониёл ва рафиқонашро ҷустуҷӯ мекарданд, то он шахсонро ба қатл расонанд.
14. Он гоҳ Дониёл ба сардори посбонони подшоҳ – Арюк, ки барои куштани ҳақимони Бобил берун омада буд, бо машварат ва ҳикмат муроҷиат намуд;

15. Ба Арюк, ки мансабдоре ба ҳузури подшоҳ буд, рӯ оварда, гуфт: «Чаро аз ҷониби подшоҳ чунин фармони саҳт дода шудааст?» Он гоҳ Арюк асли масъаларо ба Дониёл баён намуд.

16. Ва Дониёл омада, аз подшоҳ илтимос кард, ки ба ӯ мӯҳлат бидиҳад, то таъбири хобро ба подшоҳ ошкор намояд.

17. Он гоҳ Дониёл ба хонаи худ рафта, ба рафиқонаш Ҳананё, Мишоил ва Азарё дар ин бобат хабар дод,

18. То аз Худои осмон дар бораи ин роз марҳамат талаб кунанд, то ки Дониёл ва рафиқонаш бо дигар ҳакимони Бобил несту нобуд нашаванд.

Роз ба Дониёл ошкор шуд.

19. Дар он шаб ин роз ба Дониёл дар рӯъё ошкор шуд, ва Дониёл Худои осмонро муборак хонд,

20. Ва Дониёл сухан ронда, гуфт: «Номи Худо аз азал то абад муборак бод, ки ҳикмат ва қудрат аз онӣ Ёст!

21. Ва Ё вақтҳо ва замонҳоро тағйир медиҳад, подшоҳонро сарнагун мекунад ва подшоҳонро барқарор менамояд, ба ҳакимон ҳикмат ва ба оқилон дониш мебахшад.

22. Ё чизҳои амиқ ва ниҳонро ошкор мекунад, он чиро, ки дар зулмот аст, медонад, ва нур бо Ё сокин аст.

23. Ман туро, эй Худои падаронам, шукрона ва ҳамд мегӯям, барои он ки ҳикмат ва қудрат ба ман бахшидаӣ, ва алҳол он чиро, ки аз ту илтимос намудем, ба ман ошкор кардӣ, зеро ки масъалаи подшоҳро ба мо ошкор кардӣ».

24. Баъд аз ин, Дониёл назди Арюк, ки подшоҳ қатли ҳакимони Бобилро ба вай супурда буд, рафт; ва омада, ба вай гуфт: «Ҳакимони Бобилро ба қатл нарасон; маро ба ҳузури подшоҳ бибар, ва ман таъбири хобро ба ӯ баён хоҳам кард».

25. Он гоҳ Арюк фавран Дониёлро ба ҳузури подшоҳ овард, ва ба ӯ чунин гуфт: «Ман шахсеро аз асирони Яҳудия пайдо кардам, ки вай метавонад таъбири хобро ба подшоҳ бигӯяд».

26. Дар ҷавоб подшоҳ ба Дониёл, ки Балтшасар ном дошт, гуфт: «Оё ту метавонӣ хоберо, ки ман дидаам, бо таъбири он ба ман бигӯӣ?»

27. Дониёл ба ҳузури подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Розеро, ки подшоҳ пурсидааст, ҳакимон, афсунгарон, ғайбдонон ва ҷодугарон наметавонанд ба подшоҳ баён намоянд.

28. Аммо Худое дар осмон ҳаст, ки Ошкоркунандаи розҳост, ва Ӯ подшоҳ Набукаднесарро аз он чи дар айёми охир ба вуқӯъ хоҳад омад, огоҳ кардааст. Хоби ту ва рӯъёи сари ту бар бистари ту ин буд:

29. Ту, эй подшоҳ, бар бистари худ дар он хусус фикру хаёл кардаӣ, ки баъд аз ин чиҳо ба вуқӯъ хоҳад омад, – ва Ошкоркунандаи розҳо туро аз он чи ба вуқӯъ хоҳад омад, огоҳ кардааст.

30. Валекин ба ман на аз сабаби ҳикмате ки бештар аз ҳамаи зиндаҳо дорам, ин роз ошкор шудааст, балки аз барои он ки таъбири хоб ба подшоҳ маълум шавад, ва ту фикру хаёли дили худро бидонӣ.

Хоби фаромӯшгардида ба ёди подшоҳ оварда шуд.

31. Ту, эй подшоҳ, чунин рӯъёе дидаӣ: инак, як ҳайкали бузург; ин ҳайкали бузург, ки бисёр дурахшон буд, дар рӯ ба рӯи ту меистод, ва намуди саҳмгине дошт.

32. Сари ин ҳайкал аз тиллои холис, сина ва бозуҳояш аз нуқра, шикам ва ронҳояш аз мис буд;

33. Соқҳояш аз оҳан, пойҳояш қисман аз оҳан ва қисман аз гил буд.

34. Ту дидаӣ, ки санге канда шуд, бе он ки дасте расида бошад, ва пойҳои оҳанин ва гилини ҳайкалро зад ва онҳоро гард-гард кард.

35. Он гоҳ оҳан, гил, мис, нуқра ва тилло якбора гард-гард шуда, мисли коҳрезаи хирмангоҳи тобистон гардид, ва бод онҳоро гирифта бурд, ва ному нишоне аз онҳо боқӣ намонд; ва он санг, ки ҳайкалро зада буд, ба кӯҳи бузурге табдил ёфта, тамоми заминро пур кард.

Хобро таъбир кардани Дониёл.

36. Хоб ҳамин аст, ва таъбири онро ба ҳузури подшоҳ хоҳем гуфт.

37. Ту, эй подшоҳ, шоҳаншоҳе ҳастӣ, ки Худои осмон ба ту салтанат, қудрат, тавоноӣ ва ҷалол бахшидааст;

38. Ва дар ҳар ҷое ки банӣ одам, ҳайвоноти саҳро ва мурғони ҳаво сукунат доранд, онҳоро ба дасти ту супурда, туро бар ҳамаи онҳо ҳукмраво гардонидаст, – он сари тилло ту ҳастӣ.

39. Баъд аз ту салтанати дигаре барпо хоҳад шуд, ки аз салтанати ту пасттар бошад, ва салтанати сеюми дигаре, – салтанати мисин, – ки он бар тамоми замин ҳукмфармо хоҳад шуд.

40. Ва салтанати чорум мисли оҳан қавӣ хоҳад буд; чунон ки оҳан ҳама чизро пора-пора ва гард-гард мекунад, он низ, мисли ҳамин оҳани шикананда, ҳамаи ин чизҳоро пора-пора хоҳад кард ва хоҳад шикаст.

41. Ва ин ки ту пойҳо ва ангуштонро дидаӣ, ки қисман аз гили кулолгар ва қисман аз оҳан буд, ин яъне мамлакати тақсимшудаест, ки қадаре аз қуввати оҳан дар он хоҳад буд, чунон ки ту оҳани бо гили кулолӣ омехтаро дидаӣ.

42. Ва чунон ки ангуштони пойҳо қисман аз оҳан ва қисман аз гил буд, ончунон ин салтанат қисман қавӣ ва қисман зудшикан хоҳад буд.

43. Ва ин ки ту оҳани бо гили кулолӣ омехтаро дидаӣ, ин яъне онҳо бо насли одам омезиш хоҳанд ёфт, валекин бо ҳамдигар пайванд нахоҳанд шуд, чунон ки оҳан бо гил пайванд намешавад.

44. Ва дар айёми он подшоҳон Худои осмон салтанате барпо хоҳад кард, ки он то абад барҳам нахоҳад хӯрд; ва ин салтанат ба қавми дигаре супурда нахоҳад шуд: он ҳамаи ин салтанатҳоро гард-гард ва несту нобуд хоҳад кард, вале худааш то абад хоҳад истод.

45. Чунон ки ту дидаӣ, ки санге аз кӯҳ канда шуд, бе он ки дасте расида бошад, ва оҳан, мис, гил, нуқра ва тиллоро пора-пора кард, ончунон Худои бузург подшоҳро аз он чи баъд аз ин ба вуқӯъ хоҳад омад, огоҳ кардааст. Пас, хоб дуруст ва таъбири он амин аст!»

Ба бузургӣ расидани Дониёл.

46. Он гоҳ подшоҳ Набукаднесар рӯйнокӣ афтода, ба Дониёл сачда бурд ва амр фармуд, ки барои ӯ ҳадияҳо ва бухур биёранд.

47. Подшоҳ ба Дониёл ҷавоб гардонда, гуфт: «Ба ростӣ Худои шумо Худои худоён ва Ҳукмфармои подшоҳон ва Ошкорқунандаи розҳо мебошад, зеро ки ту тавонистӣ ин розро ошкор намой!»

48. Он гоҳ подшоҳ ба Дониёл бузургӣ бахшид ва инъомҳои сершумор ва гаранбаҳо ба ӯ дод, ва ӯро ҳоким бар тамоми вилояти Бобил, ва раиси сардорон бар ҳамаи ҳақимони Бобил таъин намуд.

49. Ва Дониёл аз подшоҳ илтимос кард, ва ӯ Шадрак, Мешак ва Абдначуро бар корҳои вилояти Бобил гузошт. Ва Дониёл дар боргоҳи подшоҳ буд.

БОБИ СЕЮМ

Фурури Набукаднесар ва подош барои он. Ҳайкали тилло.

1. ПОДШОҲ Набукаднесар ҳайкале аз тилло сохт, ки қадаш шаст зироъ ва бараш шаш зироъ буд; онро дар водии Дуро дар вилояти Бобил барқарор намуд.
2. Ва подшоҳ Набукаднесар фиристод, ки ҳокимон, сардорон ва волиён, мушовирон, хазинадорон, доварон, муваккалони бошишгоҳҳо ва ҳамаи ҳукуматдорони вилоятҳоро чамъ кунанд, то онҳо ба расми кушоди ҳайкале ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намуда буд, биёянд.
3. Он гоҳ ҳокимон, сардорон ва волиён, мушовирон, хазинадорон, доварон, муваккалони бошишгоҳҳо ва ҳамаи ҳукматдорони вилоятҳо ба расми кушоди ҳайкале ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намуда буд, чамъ шуданд, ва дар рӯ ба рӯи ҳайкале ки Набукаднесар барқарор намуда буд, истоданд.
4. Ва чарчӣ бо овози баланд нидо кард: «Ба шумо, эй қавмон, умматҳо ва забонҳо, фармон медиҳем:
5. Чун садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг, қӯшнай ва дигар асбоби мусиқиро бишнавед, афтода, ба ҳайкали тилло ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намудааст, сачда баред.
6. Ва ҳар кӣ наафтад ва сачда набарад, дарҳол андаруни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳад шуд».
7. Бар тибқи ин, ҳамин ки ҳамаи қавмҳо садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг ва дигар асбоби мусиқиро шуниданд, – ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳо ба ҳайкали тилло ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намуда буд, сачда бурданд.

Се қавони яҳудӣ аз сачда бурдан ба ҳайкал сар тофтанд.

8. Дар айни замон баъзе калдониён дар ҳаққи яҳудиён чуғул карданд:
9. Онҳо ба подшоҳ Набукаднесар шикояткунон гуфтанд: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош!
10. Ту, эй подшоҳ, фармон додай, ки ҳар кӣ садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг, қӯшнай ва дигар асбоби мусиқиро бишнавад, афтода, ба ҳайкали тилло сачда барад.
11. Ва ҳар кӣ наафтад ва сачда набарад, андаруни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳад шуд.
12. Шахсони яҳудие ҳастанд, ки ту онҳоро бар корҳои вилояти Бобил таъин намудай, яъне Шадрак, Мешак ва Абдначу; ин шахсон

туро, эй подшоҳ, писанд намекунанд, худоёни туро ибодат наменамоянд ва ба ҳайкали тиллое ки ту барқарор кардай, сачда намебаранд».

13. Он гоҳ Набукаднесар бо хашм ва ғазаб фармон дод, ки Шадрак, Мешак ва Абдначуро биёранд; ин шахсонро ба ҳузури подшоҳ оварданд.

14. Набукаднесар ба онҳо хитоб намуда, гуфт: «Эй Шадрак, Мешак ва Абдначу, оё шумо қасдан худоёни маро ибодат намекунед ва ба ҳайкали тиллое ки ман барқарор намудаам, сачда намебаред?»

15. Алҳол, агар шумо тайёр бошед, пас чун садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг, қўшнай ва дигар асбоби мусиқиро бишнавед, афтода, ба ҳайкали тиллое ки ман сохтаам, сачда баред, хуб хоҳад буд; вале агар сачда набаред, дарҳол андаруни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳед шуд; ва кист он Худое ки шуморо тавонад аз дасти ман раҳо кунад?»

16. Шадрак, Мешак ва Абдначу ба подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Эй Набукаднесар! Моро ҳочати он нест, ки дар ин бора ба ту ҷавоб диҳем.

17. Моро Худое ҳаст, ки Ёро ибодат менамоем, ва Ё қодир аст моро аз кӯраи оташи сӯзон бираҳонад, ва аз дасти ту, эй подшоҳ, низ раҳо хоҳад кард.

18. Ва ҳатто агар на ин тавр аст, туро, эй подшоҳ, маълум бод, ки мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард ва ба ҳайкали тиллои ту, ки барқарор намудай, сачда нахоҳем бурд».

Кӯраи оташи сӯзон ба онҳо осебе нарасонд.

19. Он гоҳ Набукаднесар бар Шадрак, Мешак ва Абдначу пур аз ғазаб гардид, ва намуди рӯяш дигаргун шуд, ва хитоб намуда, амр фармуд, ки кӯраро аз оташи муқаррарӣ ҳафтчандон бештар оташ дардиханд.

20. Ва ба пурзӯртарин мардони лашкари худ фармон дод, ки Шадрак, Мешак ва Абдначуро бандубаст намуда, дар кӯраи оташи сӯзон биандозанд.

21. Он гоҳ ин шахсонро дар чомаҳо, кулоҳҳо, аммомаҳо ва либосҳои онҳо бандубаст карданд ва андаруни кӯраи оташи сӯзон андохтанд.

22. Азбаски фармони подшоҳ сахт буд, ва кӯра ниҳоятдараҷа оташ дардода шуда буд, он касонро, ки Шадрак, Мешак ва Абдначуро дар оташ андохтанд, шарораи оташ кушт.

23. Ва он се шахс, яъне Шадрак, Мешак ва Абдначу, дар ҳолате ки бандубаст шуда буданд, андаруни кӯраи оташи сӯзон афтоданд.

24. Он гоҳ подшоҳ Набукаднесар мутаҳайир шуда, саросемавор бархост ва ба мушовиронаш хитоб намуда, гуфт: «Оё мо се шахси бандубастшударо андаруни оташ наандохтем?» Онҳо ба подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Ҳақ асту рост, эй подшоҳ!»

25. Ё дар ҷавоб гуфт: «Ман, охир, чор мардро мебинам, ки бе бандубаст андаруни оташ гардиш мекунанд, ва ҳеҷ осебе ба онҳо нарасидааст; ва намуди марди чорум ба писари Худо монанд аст».

Набукаднесар Худои Исроилро муборак хонд ва Ёро мадҳ намуд.

26. Он гоҳ Набукаднесар ба даҳани кӯраи оташи сӯзон наздик омад ва хитоб намуда, гуфт: «Эй Шадрак, Мешак ва Абдначу, эй бандағони Худои Таоло, берун омада, наздик шавед!» Он гоҳ Шадрак, Мешак ва Абдначу аз даруни оташ берун омаданд.

27. Ва ҳокимон, сардорон ва волиён ва мушовирони подшоҳ чамъ шуда, он мардонро диданд, ки оташ ба баданҳои онҳо таъсир накардааст, ва мӯи сарашон парт нашудааст, ва чомаҳошон тағйир наёфтааст, ва ҳатто бӯи оташ ба онҳо нарасидааст.

28. Набукаднесар хитоб намуда, гуфт: «Муборак аст Худои Шадрак, Мешак ва Абдначу, ки фариштаи Худро фиристода, бандағони Худро наҷот додааст, ки онҳо ба Ё таваккал доштанд, ва ба фармони подшоҳ муқобилият намуданд, ва баданҳои худро нисор карданд, то ки ба ҳеҷ худои дигар, ҷуз Худои худашон, ибодат ва сачда нанамоянд.

29. Ва аз ҷониби ман фармон дода мешавад, ки аз ҳар қавм, уммат ва забон касе ки дар ҳаққи Худои Шадрак, Мешак ва Абдначу сухани носазое бигӯяд, пора-пора карда хоҳад шуд, ва хонаи вай харобазор хоҳад гардид, зеро худои дигаре нест, ки мисли Ё тавонад наҷот диҳад».

30. Он гоҳ подшоҳ ба Шадрак, Мешак ва Абдначу дар вилояти Бобил бузургӣ бахшид.

31. Подшоҳ Набукаднесар ба ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳое ки бар тамоми замин сокинанд: осоиштагии шумо афзун бод!

32. Аломот ва муъчизотеро, ки Худои Таоло ба ман нишон додааст, ман салоҳ дониستم баён намоям.

33. Чӣ бузург аст аломоти Ў ва чӣ аҷоиб аст муъчизоти Ў!
Подшоҳии Ў подшоҳии ҷовидонист, ва салтанати Ў то абад аст!

БОБИ ЧОРУМ

Фармони подшоҳ.

1. МАН, ки Набукаднесар ҳастам, дар хонаи худ ором будам ва дар қасри худ зиндадил.

2. Хобе дидам, ки маро ҳаросон кард, ва андешаҳои болои бистарам ва рӯйёҳои сарам маро ба изтироб афканд.

3. Ва фармоне аз ҷониби ман дода шуд, ки ҳамаи ҳақимони Бобилро ба ҳузури ман биёранд, то ки онҳо таъбири хобро ба ман бигӯянд.

Се рӯйи Набукаднесар.

4. Он гоҳ ғайбдонон, афсунгарон, муначчимон ва ҷодугарон омаданд, ва ман хобро ба онҳо гуфтам, вале онҳо таъбири онро натавонистанд ба ман баён намоянд.

5. Ва ниҳоят Дониёл, ки номаш мисли номи худои ман Балтшасар аст, ва рӯҳи худоёни пок дар ўст, ба ҳузури ман омад, ва ман хобро ба ў гуфтам.

6. «Эй Балтшасар, ки раиси ғайбдонон ҳастӣ, чун медонам, ки рӯҳи худоёни пок дар туст, ва ҳеч розе аз ту пӯшида нест! Чунин аст рӯйёҳои хобе ки ман дидаам, ва таъбири онро ба ман бигӯй:

7. Дар рӯйёҳои сарам бар бистарам медидам, ва инак дарахте дар васати дунё мебошад, ва баландии азиме дорад.

8. Ин дарахт бузург ва мустаҳкам гардида, баландияш то ба осмон расид, ва то ақсои тамоми дунё намоён мешуд.

9. Баргҳояш зебо, ва мевааш фаровон, ва ғизо барои ҳама дар он буд; ҳайвоноти сахро дар зери он паноҳ меёфтанд, ва мурғони ҳаво бар шоҳаҳояш лона месохтанд, ва тамоми башар аз он ғизо мегирифтанд.

10. Дар рӯйёҳои сарам бар бистарам медидам, ва инак фариштаи поке аз осмон фурӯд омад,

11. Ва бо овози баланд фарёд зада, гуфт: "Дарахтро бибуред ва шоҳаҳояшро бишканед, баргҳояшро биафшонед ва меваашро

пароканда намоед; бигзор ҳайвонот аз зераш, ва мурғон аз шоҳаҳояш дур шаванд.

12. Аммо решаи асосиашро дар замин бимонед, ва бигзор \bar{u} бо бандҳои оҳан ва мис дар миёни сабзаи саҳро аз шабнами осмон тар шавад, ва бо ҳайвонот насиби \bar{u} алафи замин бошад;

13. Дили инсон аз \bar{u} кашида гирифта шавад, ва дили ҳайвон ба \bar{u} дода шавад, ва ҳафт замон бар \bar{u} бигзарад.

14. Ин гап аз рӯи қарордоди фариштагон аст, ва ин масъала аз рӯи ҳукми покони аст, то зиндагон бидонанд, ки Ҳаққи Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоӣ, ва онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад, ва пасттарини одамонро бар он таъин мекунад".

15. Ин хобро ман, ки подшоҳ Набукаднесар ҳастам, дидаам, ва ту, эй Балтшасар, таъбири онро бигӯй, чунки ҳамаи ҳақимони Бобил натавонистанд таъбири онро ба ман бифаҳмонанд, валекин ту метавонӣ, зеро ки рӯхи худоёни пок дар туст».

Таъбири ин се рӯё.

16. Он гоҳ Дониёл, ки Балтшасар ном дорад, ягон соат моту мабхут шуд, ва фикру хаёлаш \bar{u} ро ба ҳарос андохт. Подшоҳ хитоб намуда, гуфт: «Эй Балтшасар, хоб ва таъбири он бигзор туро ба ҳарос наандозад!» Балтшасар ҷавоб гардонда, гуфт: «Эй хоҷаи ман, ин хоб ба душманонат, ва таъбири он ба бадхоҳонат бошад!

17. Дарахте ки ту дидаӣ, ки бузург ва мустаҳкам гардида, баландияш то ба осмон расид, ва ба тамоми дунё намоён мешуд,

18. Ва баргҳояш зебо, ва мевааш фаровон, ва ғизо барои ҳама дар он буд, ва ҳайвоноти саҳро дар зери он сокин буданд, ва мурғони ҳаво бар шоҳаҳояш лона месохтанд, –

19. Ин ту ҳастӣ, эй подшоҳ, ки бузург ва мустаҳкам гардидаӣ, ва бузургии ту афзуда, то ба осмон расидааст, ва салтанати ту – то ба ақсои замин.

20. Ва ин ки подшоҳ фариштаи покро дидааст, ки вай аз осмон фурӯд омада, гуфтааст: "Ин дарахтро бурида, несту нобуд кунед, аммо решаи асосиашро дар замин бимонед, ва бигзор \bar{u} бо бандҳои оҳан ва мис дар миёни сабзаи саҳро аз шабнами осмон тар шавад, ва бо ҳайвоноти саҳро насиби \bar{u} бошад, то ки ҳафт замон бар \bar{u} бигзарад", –

21. Ҳамин аст таъбири он, эй подшоҳ, ва ҳамин аст қарордоди Ҳаққи Таоло, ки ба сари хоҷаам подшоҳ меояд.

22. Ва туро аз миёни одамон бадар хоҳанд ронд, ва маскани ту бо ҳайвоноти саҳро хоҳад буд, ва туро мисли говон алаф хоҳанд хӯронид, ва туро аз шабнами осмон тар хоҳанд кард, ва ҳафт замон бар ту хоҳад гузашт, то эътироф кунӣ, ки Ҳаққи Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоист, ва онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад.

23. Ва ин ки амр фармудаанд, ки решаи асосии дарахтро бимонед, ин яъне салтанати ту боқӣ хоҳад монд, агар эътироф кунӣ, ки осмон ҳукмронӣ менамояд.

24. Аммо, эй подшоҳ, бигзор машварати ман ба ту писанд ояд, ва ту хатоҳои худро бо аъмоли нек, ва гуноҳҳои худро бо шафқат ба камбағалон қатъ намо, – бо ин роҳ оромии ту тӯл хоҳад ёфт».

25. Ҳамаи ин ба подшоҳ Набукаднесар рӯй дод.

26. Баъд аз гузаштани дувоздаҳ моҳ, бар қасри хисравӣ дар Бобил сайру гардиш карда,

27. Подшоҳ ба суҳан оғоз намуд ва гуфт: «Ин, охир, Бобили бузург аст, ки ман онро барои хонаи салтанат бо тавоноии қудрати худ ва ба шарафи ҷалони худ бино кардаам!»

Се рӯз ба амал омад; беморӣ ва сиҳатёбии подшоҳ.

28. Ин суҳан ҳанӯз ба забони подшоҳ буд, ки овозе аз осмон баромад: «Дар ҳаққи ту, эй подшоҳ Набукаднесар, мегӯем: салтанат аз ту дур шудааст!

29. Ва туро аз миёни одамон бадар хоҳанд ронд, ва маскани ту бо ҳайвоноти саҳро хоҳад буд, ва туро мисли говон алаф хоҳанд хӯронид, ва ҳафт замон бар ту хоҳад гузашт, то эътироф кунӣ, ки Ҳаққи Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоист, ва онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад».

30. Дар ҳамон соат ин чиз бар Набукаднесар ба амал омад, ва ӯ аз миёни одамон бадар ронда шуд, ва мисли говон алаф хӯрд, ва аз шабнами осмон баданаш тар шуд, ба тавре ки мӯйҳояш мисли парҳои уқоб, ва ноҳунҳояш мисли чанголи мурғон калон шуд.

31. Ва баъд аз итмоми он айём ман, ки Набукаднесар ҳастам, чашмонамро сӯи осмон бардоштам, ва ақлам ба ман баргашт, ва Ҳаққи Таолоро муборак хондам, ва Ҳайи Лоямутро ситоиш намудам ва ҳамд гуфтам, ки салтанати ӯ ҷовидонист ва подшоҳии ӯ то абад аст.

32. Ва ҳамаи сокинони замин ҳеҷ ҳисоб меёбанд, ва Ё ба лашкари осмон ва сокинони замин бар тибқи иродаи Худ амал мекунад, ва касе нест, ки дасти Ёро рад намояд ва ба Ё бигӯяд: «Чӣ мекуни?»

33. Дар ҳамон вақт ақлам ба ман баргашт, ва ба шарафи салтанати ман шукӯҳ ва шавкатам ба ман баргашт, ва маро мушовирон ва акобири ман талабиданд, ва бар салтанати худ аз нав барқарор гардидам, ва кибриёи ман афзунтар шуд.

34. Алҳол ман, ки Набукаднесар ҳастам, Подшоҳи осмонро ҳамд ва сано ва такбир мегӯям, ки тамоми аъмоли Ё ростист, ва роҳҳои Ё адолат аст, ва Ё касонеро, ки бо ғурур роҳ мераванд, метавонад паст кунад.

БОБИ ПАНЦУМ

Тақдири Дониёл дар замони подшоҳии Балшасар ва Дорёвеш.

1. ПОДШОҲ Балшасар барои ҳазор нафар акобири худ базми бузурге орост, ва дар ҳузури он ҳазор нафар шароб нӯшид.

2. Бо кайфи шароб Балшасар фармон дод, ки зарфҳои тилло ва нуқраеро, ки падараш Набукаднесар аз маъбади Ерусалим берун оварда буд, биёранд, то ки подшоҳ ва акобираш, манкӯҳаҳояш ва сурриягонаш аз онҳо бинӯшанд.

3. Он гоҳ зарфҳои тиллоро, ки аз қудси хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, гирифта шуда буд, оварданд, ва подшоҳ ва акобираш, манкӯҳаҳояш ва сурриягонаш аз онҳо нӯшиданд, —

4. Шароб менӯшиданд ва худоёноро, ки аз тилло ва нуқра, мис, оҳан, чӯб ва санг буд, ҳамд мегуфтанд.

Навиштае бар девор.

5. Дар ҳамон соат ангуштҳои дасти одам пайдо шуда, дар рӯ ба рӯи чароғдон, бар гаҷи девори қасри подшоҳ навишт, ва подшоҳ кафи дастро, ки менавишт, дид.

6. Он гоҳ ранги рӯи подшоҳ канд, ва фикру хаёлаш ёро ҳаросон кард, бандҳои камараш бемаҷол гардид, ва зонуҳояш ларзида, ба ҳам мехӯрд.

7. Подшоҳ бо овози баланд фарёд зад, ки афсунгарон, муначчимон ва чодугаронро биёранд. Подшоҳ ба ҳакимони Бобил хитоб намуда, гуфт, ки «ҳар касе ки ин навиштаре бихонад ва маънояшро ба ман бифаҳмонад, ҷомаи арғувон пӯшонида хоҳад шуд, ва тавқи заррин

бар гарданаш овехта хоҳад шуд, ва ҳокими сеюм дар мамлакат таъин хоҳад гардид».

8. Он гоҳ ҳамаи ҳакимони Бобил омаданд, вале натавонистанд навиштаро бихонанд ва маънои онро ба подшоҳ бифаҳмонанд.

9. Подшоҳ бағоят ҳаросон шуд, ва ранги рӯяш канд, ва акобираш мушавваш гардиданд.

10. Малика суханони подшоҳ ва акобирашро шунида, ба базмгоҳ даромад; малика хитоб намуда, гуфт: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош! Бигзор фикру хаёлат туро ҳаросон накунад, ва ранги рӯят накунад.

11. Шахсе дар мамлакати ту ҳаст, ки рӯҳи худоёни пок дар ӯст, ва дар айёми падарат рӯшноӣ ва хирад ва ҳикмат, ба монанди ҳикмати худоён дар ӯ ёфт шудааст, ва подшоҳ Набукаднесар, падарат, ӯро раиси ғайбдонон, афсунгарон, муначчимон ва ҷодугарон таъин намудааст, – худи падарат, эй подшоҳ!

12. Азбаски рӯҳи олидараҷа ва дониш, ва лаёқати таъбир қардани хобҳо, ҳал намудани муаммоҳо ва кушодани гиреҳҳо дар ин Дониёл ёфт шудааст, ва подшоҳ ӯро Балтшасар ном ниҳодааст, пас бигзор алҳол Дониёлро бихонанд, ва ӯ таъбирро баён хоҳад қард».

13. Он гоҳ Дониёлро ба ҳузури подшоҳ оварданд, ва подшоҳ ба Дониёл хитоб намуда, гуфт: «Оё ту ҳамон Дониёл аз байни асирони Яҳудия ҳастӣ, ки падарам подшоҳ аз Яҳудия оварда буд?

14. Ва дар бораи ту шунидаам, ки рӯҳи худоён дар туст, ва рӯшноӣ ва хирад ва ҳикмати олидараҷа дар ту ёфт шудааст.

15. Ва алҳол, ҳакимон ва афсунгаронро ба ҳузури ман оварданд, то ки ин навиштаро бихонанд ва маънояшро ба ман бифаҳмонанд, валекин натавонистанд ин маъноро бигӯянд.

16. Ва ман дар бораи ту шунидам, ки ба ҳалли муаммоҳо ва кушодани гиреҳҳо қодир ҳастӣ. Пас, агар алҳол тавонӣ навиштаро бихонӣ ва маънои онро ба ман бифаҳмонӣ, ҷомаи арғувон хоҳӣ пӯшид, ва тавқи заррин бар гарданат овехта хоҳад шуд, ва ҳокими сеюм дар мамлакат таъин хоҳӣ гардид».

Таъбири навиштаи асроромез.

17. Он гоҳ Дониёл ба ҳузури подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Инъомҳои ту бигзор аз они ту бошад, ва муқофоти худро ба дигаре бидеҳ, аммо навиштаро ба подшоҳ хоҳам хонд ва маънояшро ба ӯ хоҳам фаҳмонд.

18. Эй подшоҳ! Худои Таоло ба падарат Набукаднесар салтанат ва бузургӣ ва ҷалол ва шавкат бахшид,
19. Ва аз боиси бузургии ки ба ӯ дода буд, ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳо аз ӯ дар тарсу ларз буданд: ҳар киро меҳост – мекушт, ва ҳар киро меҳост – зинда мемонанд, ҳар киро меҳост – баланд мебардошт, ва ҳар киро меҳост – ба залолат меандошт.
20. Вале вақте ки дилаш пурғурур ва рӯҳаш барои бадкорӣ саҳт шуд, ӯ аз тахти салтанати худ сарнагун гардида, ҷалолаш аз ӯ гирифта шуд,
21. Ва ӯ аз миёни бани одам бадар ронда шуд, ва дилаш мисли дили ҳайвон гардид, ва масканаш бо гӯрхарон шуд; ӯро мисли говон алаф меҳуронданд, ва аз шабнами осмон баданаш тар мешуд, то эътироф кард, ки Худои Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоист, ва ҳар киро бихоҳад, бар он таъин мекунад.
22. Ва ту, эй писари ӯ Балшасар, дили худро ба тавозӯӣ моил накардӣ, гарчанде ки ҳамаи инро медонистӣ;
23. Ва худро бар Парвардигори осмон баланд гирифтӣ, ва зарфҳои хонаи ӯро ба ҳузури ту оварданд, ва ту ва ақобири ту, манкӯҳаҳоят ва сурригонат аз онҳо шароб нӯшидед, ва худоёноро, ки аз нуқра ва тилло, мис ва оҳан, чӯб ва санг ҳастанд, ва намебинанд, намешунаванд ва намедонанд, ҳамд гуфтӣ, вале Худоеро, ки ҷонат дар дасти ӯст, ва ҳамаи роҳаҳоят пеши назари ӯст, ҷалол надодӣ.
24. Он гоҳ аз ҷониби ӯ кафи дасте фиристода шуд, ва ин навишта тасвир ёфт.
25. Ва ин аст навиштае ки тасвир ёфтааст: МНЭ, МНЭ, ТКЕЛ, ВУФАРСИН.
26. Чунин аст маънои ин суҳанон: МНЭ – Худо айёми салтанати туро ҳисоб карда, ба он хотима додааст;
27. ТКЕЛ – ту бар тарозу баркашида шудай, ва вазни ту бағоят сабук баромадааст;
28. ФРС – салтанати ту тақсим карда, ба Модай ва Форс дода шудааст».
29. Он гоҳ Балшасар фармон дод, ва Дониёро ҷомаи арғувон пӯшонданд, ва тавқи заррин бар гарданаш овехтанд, ва дар ҳаққи ӯ эълон карданд, ки ҳокими сеюм дар мамлакат мешавад.
30. Дар ҳамон шаб Балшасар, подшоҳи калдониён, кушта шуд.
31. Ва Дорёвешӣ модай соҳиби салтанат гардид, дар ҳолате ки шасту дусола буд.

БОБИ ШАШУМ

Соҳиби салтанат гардидани Дорёвеш, ва фармони ӯ.

1. ДОРЁВЕШ салоҳ донист, ки саду бист ҳоким бар мамлакат таъин намояд, то ки онҳо бар тамоми мамлакат бошанд.
2. Ва бар онҳо – се нозир, ки Дониёл яке аз онҳо буд, то ки он ҳокимон ба онҳо ҳисобот диҳанд, ва ҳеч зараре ба подшоҳ нарасад.
3. Дониёл дар миёни он нозирон ва ҳокимон мумтоз буд, чунки рӯҳи олидараҷае дошт, ва подшоҳ ният дошт, ки ӯро бар тамоми мамлакат таъин намояд.
4. Нозирон ва ҳокимон баҳона мечустанд, то ки аз ҷиҳати идораи мамлакат айбе ба гардани Дониёл бор кунанд, вале ҳеч айбе ва фасоде натавонистанд пайдо кунанд, зеро ки ӯ амин буд, ва ҳеч хато ва фасоде дар ӯ ёфт нашуд.
5. Пас он шахсон гуфтанд: «Дар ҳаққи ин Дониёл ҳеч айбе пайдо нахоҳем кард, магар ин ки дар шариати Худои ӯ ба муқобили ӯ чизе пайдо кунем».
6. Он нозирон ва ҳокимон назди подшоҳ чамъ омада, ба ӯ чунин гуфтанд: «Эй подшоҳ Дорёвеш, то абад зинда бош!»
7. Ҳамаи нозирони мамлакат, сардорон ва ҳокимон, мушовирон ва волиён маслиҳатро ба як ҷо монданд, ки ба ҳузури подшоҳ қасам ёд кунанд ва чунин фармони манъро дастгирӣ намоянд, ки ҳар кӣ то сӣ рӯз аз ягон худо ё одам, ҷуз аз ту, эй подшоҳ, илтимосе кунад, дар ҷоҳи шерон андохта шавад.
8. Алҳол, эй подшоҳ, ин манъро тасдиқ кун ва фармонро имзо нам, ки тағйирнопазир бошад, мувофиқи шариати Модай ва Форс, ки мансух намешавад».
9. Ва подшоҳ Дорёвеш он фармон ва он манъро имзо намуд.
10. Чун Дониёл фаҳмид, ки чунин фармон имзо шудааст, ба хонаи худ омад; тирезаҳои болохонаи ӯ ба самти Ерусалим кушода буд, ва ӯ рӯзе се карат зону зада, дуо мегуфт ва Худои худро ҳамд мехонд, чунон ки ӯ пеш аз ин ҳам мекард.
11. Он гоҳ ин шахсон бо ғавғо омада, Дониёлро дар ҳолате ёфтанд, ки назди Худои худ дуо гуфта, марҳамат металабид.
12. Ва онҳо назди подшоҳ омада, дар бораи фармони манъи подшоҳ сухан ронданд: «Ту, охир, фармонро имзо намудӣ, ки ҳар кӣ то сӣ рӯз аз ягон худо ё одам, ҷуз аз ту, эй подшоҳ, илтимосе кунад, дар ҷоҳи шерон андохта шавад?» Подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Ин

сухан дуруст аст, мувофиқи шариати Модай ва Форс, ки мансух намешавад».

13. Пас онҳо ба подшоҳ чавоб гардонда, гуфтанд: «Ин Дониёл, ки аз асирони Яҳудия аст, ба ту, эй подшоҳ, ва ба фармони манъе ки имзо намудай, эътино намекунад, балки рӯзе се карат дуои худро мегӯяд».

14. Вақте ки подшоҳ ин суханро шунид, аз худааш бисёр норозӣ шуд, ва дар дили худ паймон кард, ки Дониёлро бираҳонад, ва то ғуруби офтоб барои раҳонидани ӯ саъю кӯшиш намуд.

15. Лекин он шахсон назди подшоҳ чамъ омада, ба подшоҳ гуфтанд: «Бидон, эй подшоҳ, ки қонуни Модай ва Форс ин аст, ки ҳеч манъ ва фармонро, ки подшоҳ муқаррар намудааст, тағйир додан мумкин нест».

16. Он гоҳ подшоҳ фармон дод, ва Дониёлро оварда, дар чохи шерон андохтанд. Подшоҳ ба Дониёл хитоб намуда, гуфт: «Худои ту, ки Ӯро ҳамеша ибодат менамоӣ, туро халос хоҳад кард».

17. Ва санге оварда, онро дар даҳани чоҳ гузоштанд, ва подшоҳ онро бо нигини худ ва бо нигини ақобири худ мӯҳр зад, то фармоне ки дар бораи Дониёл дода шудааст, тағйир дода нашавад.

18. Сонӣ подшоҳ ба қасри худ рафта, шабро бо рӯзадорӣ гузаронд, ва асбоби ишрати ӯро ба ҳузури ӯ наоварданд, ва хобаш аз ӯ гурехт.

19. Бомдодон, баробари кафидани чашми рӯз, подшоҳ бархоста, шитобон сӯи чохи шерон рафт.

20. Ва ҳангоме ки ба чоҳ наздик шуд, бо овози маҳзунона сӯи Дониёл фарёд зад, ва подшоҳ ба Дониёл хитоб намуда, гуфт: «Эй Дониёл, бандаи Худои Ҳай! Худои ту, ки Ӯро ҳамеша ибодат менамоӣ, оё тавонист туро аз шерон халос кунад?»

21. Он гоҳ Дониёл ба подшоҳ гуфт: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош!»

22. Худои ман фариштаи Худои фиристода, даҳони шеронро баст, ва онҳо ба ман осебе нарасонданд, чунки ба ҳузури Ӯ дар ман гуноҳе ёфт нашуд, пеши ту низ, эй подшоҳ, ман ҷинояте накардаам».

23. Он гоҳ подшоҳ бағоят шод шуда, амр фармуд, ки Дониёлро аз чоҳ берун оваранд; ва Дониёлро аз чоҳ берун оварданд, дар ҳолате ки ба ӯ ҳеч осебе нарасида буд, зеро ки ӯ ба Худои худ имон дошт.

Фармони Дорёвеш.

24. Ва подшоҳ амр фармуд, ва он шахсонро, ки дар ҳаққи Дониёл чуғӯл карда буданд, оварда, дар чоҳи шерон андохтанд, – ҳам худашонро, ҳам бачагон ва занонашонро; ва ҳанӯз ба таги чоҳ нарасида буданд, ки шерон ба онҳо ҳамла оварда, ҳамаи устухонҳошонро пора-пора карданд.

25. Баъд аз ин, подшоҳ Дорёвеш ба ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳое ки дар тамоми мамлакат сокин буданд, навишт: «Саломатии шумо афзун бод!

26. Аз ҷониби ман фармон дода мешавад, ки дар тамоми салтанати мамлакати ман ба ҳузури Худои Дониёл ларзон ва тарсон бошанд; зеро ки Ё Худои Ҳай ва Қайюми Ҷовидвучуд аст, ва подшоҳии Ё безавол аст, ва салтанати Ё беинтиҳост.

27. Ё халос мекунад ва наҷот медиҳад, ва бар осмон ва замин аломот ва мӯъҷизот ба амал меоварад, ва Ё Дониёлро аз панҷаи шерон раҳой додааст».

28. Ва ин Дониёл дар салтанати Дорёвеш ва дар салтанати Куруши форсӣ комёб гардид.

БОБИ ҲАФТУМ

Рӯёҳои Дониёл: дар рӯё падид омадани ҳайвонҳо.

1. ДАР соли якуми Балшасар, подшоҳи Бобил, Дониёл бар бистари худ хобе ва рӯёҳои сари худро дид; он гоҳ хобро навишта, асли масъаларо баён кард.

2. Дониёл ба сухан оғоз намуда, гуфт: «Шабона дар рӯёи худ дидам, ва инак, чор боди осмон бар баҳри бузург ҳамла оварданд,

3. Ва чор ҳайвони калон, ки аз ҳамдигар фарқ доштанд, аз баҳр берун омаданд.

Ҳайвони якум – салтанати Набукаднесар.

4. Якуми онҳо мисли шер буд, вале болҳои уқобро дошт; ва дидам, ки болҳои он канда шуд, ва он аз замин бардошта шуд, ва мисли одамизод бар пойҳояш гузошта шуд, ва дили одамӣ ба он дода шуд.

Ҳайвони дуюм – салтанати Форс.

5. Ва инак, ҳайвони дигари дуюм, ки мисли хирс буд, ва дар як тараф меистод, ва дар даҳони он, дар миёни дандонҳояш, се

дандони ашкӣ буд, ва ба он чунин гуфтанд: "Бархез ва гӯшти бисёре бихӯр!"

Ҳайвони сеюм – салтанати Мақдуния.

6. Баъд аз он дидам, ва инак, ҳайвони дигаре ки мисли паланг буд, ва бар тахтапушташ чор боли мурғро дошт; ва ин ҳайвон чор калла дошт, ва салтанат ба он дода шуда буд.

Ҳайвони чорум – салтанати Рум.

7. Баъд аз он дар рӯёҳои шаб дидам, ва инак, ҳайвони чорум, ки сахмгин ва даҳшатангез ва бисёр бақувват буд, ва дандонҳои калони оҳанин дошт; вай меҳӯрд ва пора-пора мекард, ва боқимондаро бо пойҳои худ поймол менамуд, ва аз ҳамаи ҳайвонҳои ки пеш аз вай буданд, фарқ дошт, ва шохаш даҳто буд.

Салтанатҳои даҳ подшоҳ ва шохи майда.

8. Ба он шохҳо менигаристам, ва инак, як шохи дигари майдае аз миёни онҳо баромад, ва сето аз шохҳои пештара пеши он решакан гардид, ва инак, дар ин шох чашмоне буд мисли чашмони одамизод, ва даҳоне буд, ки густохона сухан меронд.

Атиқулайём ва Писар.

9. Ва дидам, ки тахтҳо барқарор гардид; ва Атиқулайём нишаста буд; либоси ӯ мисли барф сафед, ва мӯйсари ӯ мисли пашм пок буд; тахти ӯ – шарораҳои оташ, чархҳои он – оташи сӯзон;

10. Наҳри оташ аз пеши ӯ ҷорӣ шуда, берун меомад; ҳазорон-ҳазор ба ӯ хизмат мекарданд, ва беварҳо-бевар ба ҳузури ӯ меистоданд; доварӣ ба муҳокима нишаст, ва дафтарҳо кушода шуд.

11. Он гоҳ ман дидам, ки аз боиси садои суханони густохонае ки он шох мегуфт, дар пеши назарам он ҳайвон кушта шуд, ва часадаш нобуд гардида, дар оташ андохта шуд.

12. Ва ҳайвонҳои боқӣ аз салтанаташон дур карда шуданд, валекин дарозии умр то замоне ва муддате ба онҳо дода шуд.

13. Дар рӯъёҳои шаб ман дидам, ва инак, мисли Писари одам бо абрҳои осмон меомад, ва то Атиқулайём расид, ва ба ҳузури ӯ наздик оварданд.

14. Ва салтанат ва ҷалол ва подшоҳӣ ба ӯ дода шуд, то ки ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳо ӯро ибодат намоянд; салтанати ӯ салтанати ҷовидонист, ки завол нахоҳад ёфт, ва подшоҳии ӯ нест нахоҳад шуд.

Таъбири надиҷ омадани ҳайвонҳо.

15. Рӯҳи ман, Дониёл, андаруни ҷасадам мушавваш гардид, ва рӯъёҳои сарам маро ҳаросон кард.

16. Ман ба яке аз истодагон наздик шуда, ҳақиқатро дар бораи ҳамаи ин аз ӯ пурсидам, ва ӯ ба ман сухан ронда, асли масъаларо ба ман фаҳмонд:

17. "Ин ҳайвонҳои калон, ки чорто ҳастанд, чор подшоҳанд, ки аз замин хоҳанд бархост.

18. Ва покони Ҳаққи Таоло салтанатро хоҳанд пазируфт, ва салтанатро то абад ва то абадулобод мерос хоҳанд гирифт".

19. Он гоҳ ман хостам ҳақиқатро дар бораи ҳайвони чорум бидонам, ки он аз ҳамаи дигарон фарқ дошта, бағоят сахмгин буд: дандонҳояш оҳанин ва чанголаш мисин буд, вай меҳӯрд ва пора-пора мекард ва боқимондаро бо пойҳои худ поймол менамуд;

20. Ва дар бораи даҳ шохе ки бар сари он буд, ва дар бораи шохи дигаре ки баромад, ва се шох пеши он решақан гардид, – дар бораи ҳамон шохе ки чашмон ва даҳоне дошт, ки густохона сухан меронд, ва намуди он аз дигарон калонтар буд.

21. Ва ман дидам, ки он шох бо покони ҷангида, бар онҳо ғолиб меомад,

22. То даме ки Атиқулайём омад, ва доварӣ ба покони Ҳаққи Таоло супурда шуд, ва замоне фаро расид, ва подшоҳиро покони мерос гирифтанд.

23. Чунин гуфт: "Ҳайвони чорум салтанати чорум бар замин хоҳад буд, ки он аз ҳамаи салтанатҳо фарқ хоҳад дошт, ва тамоми заминро хоҳад хӯрд, ва онро поймол намуда, пора-пора хоҳад кард,

24. Ва даҳ шох, ин яъне аз он салтанат даҳ подшоҳ хоҳанд бархост, ва подшоҳи дигаре баъд аз онҳо хоҳад бархост, ва ӯ аз подшоҳони аввалин фарқ хоҳад дошт, ва се подшоҳро сарнагун хоҳад кард,

25. Ва суханон бар зидди Ҳаққи Таоло хоҳад гуфт, ва покони Ҳаққи Таолоро мазлум хоҳад кард, ва дар роҳи тағйир додани мӯхлатҳо ва шарият хоҳад кӯшид, ва онҳо то замоне ва ду замон ва нисфи замон ба дасти ӯ супурда хоҳанд шуд.

26. Ва доварӣ ба муҳокима хоҳад нишаст, ва салтанати ӯро аз ӯ гирифта, то охир несту нобуд хоҳанд кард.

27. Ва подшоҳӣ ва салтанат ва кибриёи подшоҳӣҳо дар таҳти тамоми осмон ба покон, яъне ба қавми Ҳаққи Таоло дода хоҳад шуд, ки подшоҳии ӯ подшоҳии ҷовидонист, ва ҳамаи салтанатҳо ба ӯ хизмат ва итоат хоҳанд кард".

28. Фарҷоми сухан то ин ҷост. Фикрҳои ман, Дониёл, маро бағоят мушавваш намуд, ва ранги рӯям дигаргун шуд, вале ин гапро дар дили худ нигоҳ доштам».

БОБИ ҲАШТУМ

Дар рӯёе падид омадани кӯчқоре назди наҳр ва нарбузе.

1. ДАР соли сеюми салтанати подшоҳ Балшасар, ба ман, Дониёл, рӯёе зоҳир шуд, баъд аз он ки бори аввал ба ман зоҳир шуда буд.

2. Ва дар рӯёе дидам, – ман худро дар Шушани пойтахт, ки дар вилояти Элом воқеъ аст, дидам; – ва дар рӯёе дидам, ки ман назди наҳри Улой мебошам.

3. Ва чашмонамро боло бардошта, дидам, ки инак, кӯчқоре назди наҳр истодааст, ва он ду шох дорад, ва шохҳояш баланд аст, вале яке аз дигаре баландтар аст, ва баландтараш дертар баромад.

4. Дидам, ки ин кӯчқор ба самти ғарб ва шимол ва ҷануб шох мезанад, ва ҳеч ҳайвоне наметавонад пеши он истодагӣ намояд, ва касе нест, ки аз дасти он халос кунад; ва он ҳар чи мехост, мекард, ва бузург мешуд.

5. Ва ман назар мекардам, ва инак, нарбузе аз ғарб бар рӯи тамоми замин меояд; пойҳояш ба замин намерасид; ва шохе дар мобайни чашмони нарбуз намоён буд.

6. Ва ба тарафи он кӯчқори соҳиби ду шох, ки дида будам назди наҳр истодааст, равона шуд ва бо шиддати хашми худ сӯи он давид.

7. Ва онро дидам, ки ба кӯчқор наздик шуда, бо ғазаб ба он ҳамла овард, ва кӯчқорро зада, ду шохи онро шикаст; ва кӯчқорро маҷоле набуд, ки пеши он истодагӣ намояд, ва он вайро бар замин афканда, поймол намуд, – ва касе набуд, ки кӯчқорро аз дасташ халос кунад.

8. Ва нарбуз ниҳоятдараҷа бузург шуд, ва ҳангоме ки пурзӯр гардид, шохи калонаш шикаст, ва дар ҷои он чор шох пайдо шуд, ки сӯи чор боди осмон нигаронида шуда буд.
9. Ва аз яке аз онҳо як шохи майдае баромад, ки ба самти ҷануб ва ба самти шарқ ва ба самти замини дилписанд бағоят бузург шуд.
10. Ва ин шох то лашкари осмон бузург шуд, ва як қисми лашкар ва ситорагонро бар замин афканда, поймол намуд.
11. Ва он то Сарвари лашкар бузург шуд, ва қурбонии доимӣ аз ӯ гирифта шуд, ва макони поки ӯ тарк карда шуд;
12. Ва ба қурбонии доимӣ ба василаи маъсият хотима дода хоҳад шуд; ва ростӣ бар замин афканда хоҳад шуд; ва ин шох дар тамоми қораш комёб гардид.
13. Ва ман покеро шунидам, ки сухан мегуфт, ва ин пок ба фалонӣ сухан ронда, гуфт: «Рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва дар бораи маъсияти харобиовар, ки қудс ва лашкарро поймол намудааст, то ба кай хоҳад буд?»
14. Ва ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад шом ва субҳ; ва он гоҳ адл дар қудс барқарор хоҳад шуд».
15. Ва воқеъ шуд вақте ки ман, Дониёл, ин рӯёро дидам, ва маънои онро меҷустам, – инак, дар рӯ ба рӯям мисли қиёфаи марде намудор шуд.
16. Ва ман аз даруни Улой овози одамиро шунидам, ки хитоб намуда, мегуфт: «Эй Цаброил! Ба вай ин рӯёро бифаҳмон».
17. Ва ӯ ба он ҷо, ки ман истода будам, омад, ва чун омад, ман ҳаросон шуда, бар рӯи худ афтадам; ва ӯ ба ман гуфт: «Бидон, эй писари одам, ки ин рӯё ба замони охир тааллуқ дорад».
18. Ва ҳангоме ки ӯ ба ман сухан мегуфт, ман рӯй бар замин мадҳуш будам; вале ӯ ба ман даст расонд, ва маро дар ҷое ки истода будам, ба по хезонд.
19. Ва гуфт: «Инак, ман туро аз он ҷи дар охири ғазаб рӯй хоҳад дод, огоҳ менамоям, чунки ин замон ба охир хоҳад расид».
20. Қўчқори соҳиби ду шох, ки ту дидай, подшоҳони Модай ва Форс мебошанд.
21. Ва он нарбуз подшоҳи Юнон аст, ва шохи калоне ки дар мобайни чашмони ӯ буд, подшоҳи аввалин аст.
22. Ва ин ки он шох шикаст ва дар ҷояш ҷортои дигар баромад, ин яъне аз он халқ чор салтанат барпо хоҳанд шуд, вале қувваташон мисли қуввати ӯ нахоҳад буд.

23. Ва дар охири салтанати онҳо, вақте ки осӣён бадкории худро ба анҷом мерасонанд, подшоҳи бешарм ва дасисакоре хоҳад бархост;
24. Ва қувваташ бузург хоҳад буд, вале на ба сабаби қуввати худӣ ӯ; ва харобиҳои аҷиб ба амал хоҳад овард, ва дар аъмолаш комёб хоҳад шуд, ва зӯроварон ва қавми покнор ба ҳалокат хоҳад расонд;
25. Ва ба туфайли ақлашдар дасисакорӣ муваффақият ба даст хоҳад овард, ва дар дили худ мағрур хоҳад шуд, ва бисёр осоиштагонро ба ҳалокат хоҳад расонд, ва бар зидди Сарвари сарварон қиём хоҳад кард, ва бе он ки дасте расида бошад, шикаст хоҳад хӯрд.
26. Ва рӯъёи оид ба шом ва субҳ, ки дар бораи он сухан рафт, дуруст аст, валекин ту ин рӯъёро пинҳон намо, зеро ки он баъд аз айёми зиёде ба вукӯъ хоҳад омад».
27. Ва ман, Дониёл, музтариб шуда, якчанд рӯз бемор хобидам; ва чун бархостам, ба корҳои подшоҳ машғул шудам; ва аз рӯъё дар ҳайрат будам, вале касе инро пай набурд.

БОБИ НҶҲУМ

Рӯъё дар бораи ҳафтад ҳафтсола.

1. ДАР соли аввали Дорёвеш ибни Аҳашверӯш аз насли Модай, ки бар мамлакати калдониён подшоҳ шуда буд, –
2. Дар соли аввали подшоҳии ӯ ман, Дониёл, дар китобҳо ба шумораи солҳо диққат додам, ки каломи Парвардигор дар бораи он ба Ирмиёи набӣ нозил шуда буд, ки ба харобии Ерусалим ҳафтад сол пур хоҳад шуд.

Дуо дар бораи қавми Исроил.

3. Ва ман рӯи худро сӯи Парвардигор Худо нигаронидам, то ки бо дуо ва тазаррӯҳо, ба василаи рӯзадорӣ ва палос ва хокистар илтимос намоям.
4. Ва пеши Парвардигор Худои худ дуо гуфта ва эътироф намуда, гуфтам: «Лутфан, эй Парвардигор, Худои бузург ва сахмгин, ки паймон ва марҳаматро ба дӯстдорони Худ ва ба риоякунандагони аҳкоми Худ нигоҳ медорӣ!
5. Мо гуноҳ кардаем ва гумроҳ шудаем, шарирона рафтор намудаем ва осӣ гардидаем, аз аҳкоми Ту ва аз дастурҳои Ту рӯй гардондаем,

6. Ва ба бандагонат анбиё, ки ба номи Ту ба подшоҳони мо, ба сарварон ва падарони мо ва ба тамоми қавми мамлакат суҳан меронданд, гӯш надодаем.
7. Адолат аз они Туст, эй Парвардигор, ва хиҷолат аз они мост, чунон ки имрӯз низ ҳамин тавр аст, – аз они мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим ва ҳамаи исроилиёни наздик ва дур, дар ҳамаи кишварҳое ки Ту онҳоро барои хиёнате ки дар ҳаққи Ту кардаанд, ба он ҷо пароканда намудай.
8. Парвардигоро! Хиҷолат аз они мост, – аз они подшоҳони мо ва сарварони мо ва падарони мо, чунки ҳамаи мо пеши Ту гуноҳ кардаем.
9. Аммо Парвардигор Худои мо дорои раҳм ва омурзишҳост, гарчанде ки ба Ҷ осӣ шудаем,
10. Ва ба овози Парвардигор Худои мо гӯш надодаем, то бар тибқи таълимоти Ҷ, ки ба воситаи бандагонаш анбиё ба мо пешниҳод кардааст, рафтор намоем.
11. Ва тамоми Исроил Тавротӣ Туро вайрон кардаанд ва аз он рӯй гардондаанд, то ки ба овози Ту гӯш надиханд, ва аз ин сабаб лаънат ва савганде ки дар Тавротӣ Мусои бандаи Худо навишта шудааст, бар мо рехта шуд, зеро ки мо пеши Ҷ гуноҳ кардаем.
12. Ва Ҷ каломи Худро, ки дар ҳаққи мо ва дар ҳаққи доварони мо, ки бар мо доварӣ мекарданд, гуфта буд, иҷро намуда, бар мо мусибати бузурге овард, ки мисли он зери тамоми осмон ба амал наомадааст, чунон ки дар Ерусалим ба амал омадааст;
13. Тамоми ин мусибат, чунон ки дар Тавротӣ Мусо навишта шудааст, бар мо омадааст; валекин мо пеши Парвардигор Худои мо тазарруъ накардаем, то ки аз маъсиятҳои худ даст кашем ва ростии Туро дарк намоем.
14. Ва Парвардигор бар ин мусибат исрор намуда, онро бар мо овард, зеро ки Парвардигор Худои мо дар ҳамаи қорҳое ки мекунад, одил аст, вале мо ба овози ӯ гӯш надодаем.
15. Ва алҳол, эй Парвардигор Худои мо, ки қавми Худро аз замини Миср бо дасти қавӣ берун оварда, барои Худ, чунон ки имрӯз аст, ном пайдо кардаӣ, – мо гуноҳ кардаем, шарирона рафтор намудаем.
16. Парвардигоро! Лутфан, бар ҳасби тамоми адолати Ту, бигзор хашми Ту ва ғазаби Ту аз шаҳри Ту Ерусалим, аз кӯҳи поки Ту баргардад, зеро ки аз боиси гуноҳҳои мо ва маъсиятҳои падарони мо Ерусалим ва қавми Ту дар назари ҳамаи онҳое ки дар гирду пеши мо ҳастанд, шармсор гардидааст.

17. Ва алҳол, эй Худои мо, дуои бандаи Худ ва тазаррӯъҳои ӯро бишнава, ва рӯи Худро бар қудси вайронаи Худ, ба хоҳири Парвардигор, мунаввар намо.

18. Гӯши Худро, эй Худои ман, ҳам намо ва бишнава, ва чашмони Худро бикшо ва бар вайронаҳои мо ва бар шаҳре ки ба номи Ту хонда шудааст, бингар; зеро ки мо на ба сабаби адолати худ, балки ба сабаби марҳаматҳои зиёди Ту тазаррӯъҳои худро пеши пои Ту меандозем.

19. Парвардигоро, бишнава! Парвардигоро, биомурз! Парвардигоро, гӯш дода, ба амал овар! Ба хоҳири Худат, эй Худои ман, даранг наку, зеро ки шаҳри Ту ва қавми Ту ба номи Ту хонда шудаанд».

Ҷаброил маънои ҳафтсолаҳоро таъбир мекунад.

20. Ва ҳанӯз ман сухан мерондам, ва дуо мегуфтам, ва гуноҳи худам ва гуноҳи қавми ман Исроилро эътироф менамудам, ва тазаррӯи худро пеши пои Парвардигор Худои ман, бар кӯҳи поки Худои ман меандохтам, –

21. Ва ҳанӯз ман дар дуо сухан мерондам, он мард Ҷаброил, ки ӯро дар рӯъёи аввал дида будам, зуд парвоз намуда, қариби вақти ҳадияи шом ба ман расид,

22. Ва зеҳни маро равшан карда, гуфт: «Эй Дониёл! Алҳол берун омадам, то туро фаҳмиш биомӯзам.

23. Дар аввали тазаррӯъҳоят каломе баромад, ва ман омадам, ки хабар диҳам, зеро ки ту дилхоҳ ҳастӣ; пас, ба он калом диққат намо ва рӯъёро бифаҳм.

24. Ҳафтод ҳафтсола барои қавми ту ва барои шаҳри поки ту муқаррар карда шудааст, то ки чиноят хотима ёбад, ва гуноҳ нест шавад, ва маъсият кафорат шавад, ва адолати ҷовидонӣ барқарор шавад, ва рӯъёи набӣ мучассам гардад, ва поки покҳо тадҳин карда шавад.

25. Пас бидон ва бифаҳм, ки аз вақти баромадани калом дар бораи аз нав барқарор ва бино кардани Ерусалим то вақти Масеҳи Раис ҳафт ҳафтсола хоҳад гузашт; ва шасту ду ҳафтсола кӯчаҳо ва хандақҳо аз нав барқарор ва бино хоҳад шуд, ва ин дар замонҳои тангӣ хоҳад буд.

26. Ва баъд аз шасту ду ҳафтсола Масеҳ талаф хоҳад шуд, ва нахоҳад буд; ва қавми раиси оянда шаҳр ва қудсро хароб хоҳад

кард, вале охири ӯ зуд фаро хоҳад расид, ва то охири ҷанг вайронаҳо насиб шудааст.

27. Ва ӯ паймонро бо мардуми бисёр як ҳафтсола мустаҳкам хоҳад кард, ва қурбонию ҳадияро дар нисфи ин ҳафтсола барҳам хоҳад дод; ва харобкунанда дар сояи қабохатҳо вучуд хоҳад дошт, то даме ки ҳалокати қатъӣ ба сари харобкунанда биёяд».

БОБИ ДАҲУМ

Рӯъёи ҷалоли Худо.

1. ДАР соли сеюми Куруш, подшоҳи Форс, ба Дониёл, ки Балтшасар ном дошт, ваҳй омад, – ваҳйе ки ҳақиқӣ буд ва ҷанги калоне дошт; ва ӯ ваҳйро фаҳмид ва ба рӯъё сарфаҳм рафт.

2. Дар он айём ман, Дониёл, се ҳафта мотам доштам.

3. Нони болаззат нахӯрдам, ва гӯшту шароб ба даҳонам надаромадааст, ва равғане ба баданам намолидаам, то даме ки он се ҳафта пур шуд.

4. Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи якум ман дар канори наҳри бузурги Дачла будам.

5. Ва чашмони худро боло бардошта, дидам: инак, марде ки ҷомаи катон дар бар, ва камарбанде аз тиллои Уфоз бар камар дошт.

6. Ва ҷасади ӯ мисли забарҷад буд, ва чеҳрааш мисли барқи дурахшон, ва чашмонаш мисли машъалҳои сӯзон, ва дасту пойҳои монанди миси сайқалдор, ва садои гуфтораш мисли гулгулаи селоб.

7. Ва танҳо ман, Дониёл, ин рӯъёро дидам, ва касоне ки бо ман буданд, ин рӯъёро надидаанд, аммо ларзаи азиме онҳоро фаро гирифт, ва онҳо гурехтанд, то ки пинҳон шаванд.

8. Ва ман танҳо мондам, ва ин рӯъёи бузургро медидам, вале маҷолам намонд, ва ранги рӯям канда, дигаргун шуд, ва ман тамоман беқувват гаштам.

9. Ва садои гуфторашро шунидам; ва чун садои гуфторашро шунидам, ман дар ҳолати мадҳушӣ рӯйнокӣ афтада, рӯй бар замин хобидам.

10. Ва инак дасте ба ман расида, маро бар зонуҳо ва кафи дастҳоям ларзон-ларзон бархезонд.

11. Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй Дониёл, марди дилписанд! Суханонеро, ки ман ба ту мегӯям, бифаҳм, ва бар пойҳои худ биист, зеро ки алҳол назди ту фиристода шудаам». Ва чун ин суханонро ба ман гуфт, ман бархостам, дар ҳолате ки ларзон будам.

12. Ва ӯ ба ман гуфт: «Натарс, эй Дониёл, зеро аз рӯзи аввале ки дили худро ба он ниҳодӣ, ки бифаҳмӣ ва пеши Худои худ рӯзадор бошӣ, суханони ту мустаҷоб шуд, ва ман барои он суханони ту омадаам.
13. Валекин малаки салтанати Форс бисту як рӯз ба ман муқобилат намуд, ва инак Микоил, ки яке аз малакҳои аввалин аст, ба мадади ман расид, ва ман дар он ҷо, назди подшоҳони Форс мондам.
14. Ва омадаам, то туро аз он чи дар айёми охир ба қавми ту воқеъ хоҳад шуд, хабардор намоям, зеро ки боз рӯъёе барои он айём ҳаст».
15. Ва чун ба ман чунин суханонро гуфт, бар рӯи худ ба замин афтадам ва лол шудам.
16. Ва инак махлуқе ба сурати банӣ одам ба лабҳоям даст расонд, ва ман даҳон кушода, ба сухан даромадам, ва ба махлуқе ки пеши ман истода буд, гуфтам: «Эй хоҷаам! Аз ин рӯъё банд аз бандам ҷудо шуд, ва ман тамоман беқувват гаштаам.
17. Пас чӣ гуна бандаи ин хоҷаам бо ин хоҷаам тавонад сухан ронад? Ман, охир, ҳанӯз қуввате надорам, ва рамақе дар ман намондааст».
18. Ва махлуқи одаммонанд боз ба ман даст расонда, маро тақвият намуд,
19. Ва гуфт: «Натарс, эй марди дилписанд! Салом бар ту бод! Қавидил ва далер бош!» Ва чун инро гуфт, қувват гирифтам ва гуфтам: «Бигӯ, эй хоҷаам, зеро ки ту маро тақвият намудай».
20. Ва ӯ гуфт: «Оё ту медонӣ, барои чӣ назди ту омадаам? Алҳол бармегардам, то ки бо малаки Форс ҷанг кунам; ва ман чун берун равам, малаки Юнон хоҳад омад.
21. Аммо туро аз он чи дар китоби ҳақиқат навишта шудааст, хабардор хоҳам кард; ва касе нест, ки маро ба зидди инҳо тақвият намояд, магар ки малаки шумо Микоил.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Нубувватҳо дар бораи подшоҳони замони баъдина.

1. ВА дар соли якуми Дорёвешӣ модаӣ ман низ истода будам, то ки ӯро тақвият ва дастгирӣ намоям.
2. Ва алҳол ҳақиқатро ба ту огоҳ менамоям: инак, боз се подшоҳ дар Форс хоҳанд бархост, ва чорумин бо сарвати бузург аз ҳама бартарӣ хоҳад дошт, ва чун бо давлати худ қавӣ гардад, ҳамаро ба муқобили салтанати Юнон ба по хоҳад бархезонд.

3. Ва подшоҳи пуриктидоре хоҳад бархост, ва бо қуввати азиме салтанат хоҳад ронд, ва бар тибқи иродаи худ амал хоҳад кард.
4. Ва чун қомат рост кунад, салтанаташ шикаст хоҳад хӯрд, ва ба чор боди осмон тақсим хоҳад шуд, вале на ба ворисони ӯ ва на монанди ҳокимияте ки ӯ дошт; зеро ки салтанати ӯ решақан хоҳад гардид, ва ба дигарон низ, ғайр аз инҳо, насиб хоҳад шуд.
5. Ва подшоҳи Ҷануб қавӣ хоҳад шуд, ва яке аз миронаш бар ӯ ғолиб омада, салтанат хоҳад ронд, ва салтанаташ салтанати азиме хоҳад буд.
6. Ва баъд аз якчанд сол онҳо ба ҳамдигар наздик хоҳанд шуд, ва духтари подшоҳи Ҷануб назди подшоҳи Шимол хоҳад омад, то сулҳ намояд; вале вай қуввати бозуи худро натавонад нигоҳ дошт, ва ӯ ва бозуи ӯ низ натавонад истодагӣ кард, балки вай ва ҳамроҳонаш ва падараш ва ёвараш дар он замон таслим карда хоҳанд шуд.
7. Ва навдае аз решаҳои вай дар ҷои ӯ хоҳад бархост, ва сӯи лашкар омада, ба қалъаи подшоҳи Шимол дохил хоҳад шуд, ва сазои онҳоро хоҳад дод, ва қавӣ хоҳад шуд.
8. Ва худоён ва бутҳои рехтаи онҳоро низ бо зарфҳои гаранбаҳои нуқра ва тиллои онҳо ба Миср ба асирий хоҳад бурд, ва якчанд сол ӯ аз подшоҳи Шимол болотар хоҳад истод.
9. Ва ҳарчанд вай ба мамлакати подшоҳи Ҷануб биёяд ҳам, ба замини худ хоҳад баргашт.
10. Ва писарони вай ҷангҷӯӣ намуда ва қӯшуни сершуморе ҷамъ карда, дохил хоҳанд шуд ва мисли селобе зер карда, убур хоҳанд намуд, ва баргашта, то ба ҳадди қалъаи ӯ ҷанг хоҳанд кард.
11. Ва подшоҳи Ҷануб дарғазаб хоҳад шуд, ва берун омада, бо вай, яъне бо подшоҳи Шимол, ҷанг хоҳад кард, вале вай лашкари бузурге барпо хоҳад намуд, ва ин лашкар ба дасти ӯ таслим хоҳад шуд.
12. Ва ҳангоме ки ин лашкар барбод равад, дили ӯ мағрур хоҳад шуд, ва ҳарчанд ӯ беварҳоро талаф намояд, ғолиб нахоҳад шуд.
13. Зеро ки подшоҳи Шимол баргашта, лашкари аз аввала бузургтаре барпо хоҳад намуд, ва баъд аз муддати чандинсола бо қӯшуни бузург ва асбобу анҷоми зиёде дохил хоҳад шуд.
14. Ва дар он замон бисёрҳо ба зидди подшоҳи Ҷануб қиём хоҳанд кард, ва баъзе аз осийни қавми ту сар хоҳанд бардошт, то рӯё ба амал ояд, вале мағлуб хоҳанд шуд.

15. Ва подшоҳи Шимол хоҳад омад, ва сангаргоҳ барпо намуда, шаҳри истеҳкомдорро забт хоҳад кард; ва фавҷҳои Чануб, ва сипоҳи баргузидагонаш истодагӣ натавонанд кард, – ӯ қуввате барои истодагӣ нахоҳад дошт.

16. Ва он ки назди ӯ биёяд, бар тибқи иродаи худ амал хоҳад кард, ва касе нахоҳад буд, ки тавонад пеши вай истодагӣ намояд; вай дар замини дилписанд ҷойгир хоҳад шуд, ва амнияти он комилан дар дасти вай хоҳад буд.

17. Ва рӯи худро вай ба он хоҳад нигаронид, ки ба авҷи камоли салтанати худ бирасад, ва бо ӯ сулҳ бандад, ва духтарашро ба ӯ ба занӣ бидиҳад, то ки ӯро ба ҳалокат бирасонад, вале ин қасд ба амал нахоҳад омад, ва ӯ аз он вай нахоҳад шуд.

18. Ва рӯи худро вай сӯи ҷазираҳо хоҳад нигаронид, ва бисёреро аз онҳо забт хоҳад намуд, вале сарваре ба забти вай хотима дода, вайро нангин хоҳад кард, бе он ки вай қасоси нанги худро тавонад аз ӯ бигирад.

19. Пас рӯи худро вай сӯи қалъаҳои замини худ хоҳад баргардонид, валекин шикаст хоҳад хӯрд ва фуруғ ғалтида, нест хоҳад шуд.

20. Ва бар тахти вай шахсе хоҳад бархост, ки золимеро бар ҳазинаи салтанат таъин хоҳад кард, вале дар зарфи якчанд рӯз шикаст хоҳад хӯрд, аммо на дар талоши рӯ ба рӯ ва на дар корзор.

Рӯъёи шоҳи майда.

21. Ва бар тахти вай манфуре хоҳад бархост, вале шавкати подшоҳиро ба ӯ нахоҳанд дод, ва ӯ хомӯшона омада, салтанатро бо тамаллуқ ба даст хоҳад овард.

22. Ва фавҷҳои ки мисли селоб бошанд, аз пеши ӯ нест шуда, шикаст хоҳанд хӯрд, ва раиси аҳду паймон низ.

23. Ва бо онҳое ки ба ӯ шарик шуда бошанд, бо фиреб рафтор хоҳад кард, ва бо ёрии мардуми камшумор дастболо ва пурзӯр хоҳад шуд.

24. Хомӯшона ба маконҳои пурсарвати мамлакат омада, он чиро, ки падаронаш ва падарони падаронаш накарда буданд, ба амал хоҳад овард; тороҷ ва ғанимат ва молу мулкро ба онҳо тақсим хоҳад кард, ва дар бораи қалъаҳо тадбирҳо хоҳад андешид, вале то расидани фурсат.

25. Ва қуввати худро афзун карда, ба лашкари бузурге табдил хоҳад дод, ва дили худро ба зидди подшоҳи Чануб хоҳад нигаронид, ва подшоҳи Чануб бо лашкари бузург ва бағоят қавӣ ба ҷанг шуруъ

хоҳад намуд, валекин истодагӣ нахоҳад кард, зеро ки ба зидди ӯ дасисаҳо хоҳанд андешид,

26. Ва онҳое ки аз суфраи ӯ нон мехӯранд, ӯро ба шикаст дучор хоҳанд кард, ва лашкари ӯ талаф хоҳад шуд, ва шаҳидони зиёде хоҳанд афтод.

27. Ва ҳар ду подшоҳ дар дилхошон ниятҳои бад хоҳанд дошт, ва дар сари як суфра дурӯғ хоҳанд гуфт, вале дасисаи онҳо муваффақият нахоҳад ёфт, зеро ки анҷоми ӯ то вақти муайяне ақиб андохта хоҳад шуд.

28. Ва ӯ бо молу мулки зиёде ба замини худ хоҳад баргашт, ва дилаш ба паймони пок зид хоҳад буд; ва инро ба амал оварда, ба замини худ хоҳад баргашт.

29. Дар мӯҳлати муайян боз ба Ҷануб хоҳад омад, вале охираш мисли аввалаш нахоҳад буд.

30. Ва киштиҳои Киттим ба зидди ӯ хоҳанд омад, ва ӯ ноумед гардида, хоҳад баргашт, ва аз паймони пок дарғазаб шуда, ба зидди он амал хоҳад кард; ва баргашта, бо онҳое ки паймони покро тарк кардаанд, иттифоқ хоҳад шуд.

31. Ва фавҷҳои ӯ бархоста, қудси истехкомро палид хоҳанд кард, ва қурбонии доимиро ботил хоҳанд намуд, ва қабохати харобкунандаро хоҳанд гузошт.

32. Ва ӯ онҳоеро, ки ба паймон хиёнат кардаанд, бо тамаллуқ ба худ ҷалб хоҳад намуд; вале қавме ки Худои худро мешиносанд, қавӣ шуда, амал хоҳанд кард.

33. Ва хирадмандони қавм бисёро панд хоҳанд дод, вале як айёми муайян онҳо аз шамшер ва оташ ва асирӣ ва тороч азият хоҳанд кашид;

34. Ва дар ин азияти худ андаке кӯмак хоҳанд ёфт, ва бисёр касон бо тамаллуқкорӣ ба онҳо ҳамроҳ хоҳанд шуд.

35. Ва баъзе аз хирадмандон пешпо хоҳанд хурд, то ки онҳо то фаро расидани замони охир аз гудозиш гузашта, покиза ва сафед шаванд, зеро ки мӯҳлат ҳанӯз нарасидааст.

Дар бораи замонаҳои охир.

36. Ва он подшоҳ бар тибқи иродаи худ амал хоҳад кард, ва худро аз ҳар худо баландтар ва бузургтар хоҳад донист, ва дар ҳаққи Худои худоён куфр хоҳад гуфт, ва комёб хоҳад шуд, то даме ки

ғазаб ба анҷом расад, зеро ки он чи насиб шудааст, ба амал хоҳад омад.

37. Ва ӯ худои падарони худро нахоҳад шинохт, ва худои дилхоҳи занон ва ҳеч як худоро писанд нахоҳад кард, зеро ки худро аз ҳама бузургтар хоҳад донист.

38. Вале худои истеҳкомотро бар тахти вай иззат хоҳад кард, ва ин худоро, ки падарони ӯ намешинохтанд, бо тилло ва нуқра ва санғҳои гаронбаҳо ва хилъатҳои фохир иззат хоҳад кард.

39. Ва қалъаҳои мустаҳкаме ба номи худои бегона бино хоҳад кард, ва ба онҳое ки онро ибодат намоянд, шавкати зиёде хоҳад бахшид, ва онҳоро бар касони бисёр ҳукмрон хоҳад сохт, ва заминро ҳамчун музд ба онҳо тақсим хоҳад намуд.

40. Ва баъд аз муддате подшоҳи Ҷануб бо ӯ муҳориба хоҳад кард, ва подшоҳи Шимол бо аробаҳо ва саворон ва киштиҳои сершумор монанди тундбоде ба вай ҳамла хоҳад овард, ва кишварҳоро мисли селобе зер карда, аз онҳо убур хоҳад намуд.

41. Ва ба замини дилписанд дохил хоҳад шуд, ва кишварҳои зиёде азият хоҳанд кашид, вале инҳо аз дасти ӯ халос хоҳанд шуд: Адӯм, Мӯоб ва сарварони банӣ Аммуън.

42. Ва дасти худро ба кишварҳо дароз хоҳад кард, ва замини Миср раҳо нахоҳад шуд.

43. Ва хазоини тилло ва нуқра ва ҳамаи неъматҳои гаронбаҳои Мисрро тасарруф хоҳад намуд; ва лубиёну ҳабашиён ӯро пайравӣ хоҳанд кард.

44. Валекин овозаҳо аз шарқ ва шимол ӯро ба ҳарос хоҳад андохт, ва ӯ бо хашми азиме берун омада, бисёреро несту нобуд хоҳад кард.

45. Ва хаймаҳои шоҳонаи худро дар миёни баҳр ва кӯҳи қудси дилпазир барпо хоҳад намуд, вале ба заволи худ хоҳад расид, ва касе нахоҳад буд, ки ӯро дастгирӣ намояд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Дар бораи айёми андӯҳи бузург.

1. ВА дар он замон Микоил, ин малаки бузурге ки ба муҳофизати писарони қавми ту истодааст, хоҳад бархост; ва чунон замони тангӣ хоҳад буд, ки аз вақти пайдоиши халқе то ин вақт мисли он дида нашуда бошад; ва дар он замон қавми ту, ҳамаи онҳое ки дар дафтар навишта шуда бошанд, халосӣ хоҳанд ёфт.

2. Ва бисёре аз онҳое ки дар хоки замин хобидаанд, бедор хоҳанд шуд: баъзеҳо барои ҳаёти ҷовидонӣ, ва баъзеҳо барои нанг ва хиҷолати ҷовидонӣ.
3. Ва хирадмандон мисли дурахши афлок хоҳанд дурахшид, ва онҳое ки бисёреро ба адолат ҳидоят намудаанд, – мисли ситорагон хоҳанд буд то абад.

Рӯъёи охирини Дониёл.

4. Аммо ту, эй Дониёл, ин суханонро пинҳон намо, ва ин китобро то замони охир мӯҳр зан; бисёре ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва дониш афзоиш хоҳад ёфт».
5. Ва ман, Дониёл, назар кардам, ва инак, ду нафари дигар истодаанд: яке дар ин канори наҳр, дигаре дар он канори наҳр.
6. Ва яке аз онҳо ба марди ҷомаи катон дар бар, ки болои обҳои наҳр истода буд, гуфт: «Анҷоми ин аҷоибот кай хоҳад буд?»
7. Ва он марди ҷомаи катон дар барро, ки болои обҳои наҳр истода буд, шунидам, ки дасти рост ва дасти чапи худро сӯи осмон бардошта, ба Ҳайи Лоямут қасам хӯрд, ки то замоне ва ду замон ва нисфи замон хоҳад буд, ва ҳамин ки пора-пора кардани қуввати қавми пок тамом шавад, ҳамаи инҳо анҷом хоҳад ёфт.
8. Ва ман шунидам, вале нафаҳмидам, ва гуфтам: «Эй хоҷаам! Фарҷоми инҳо чӣ хоҳад буд?»
9. Ва гуфт: «Бирав, эй Дониёл, зеро ки ин суханон бояд то замони охир пинҳон ва сарбамӯҳр бошад.
10. Бисёре покиза ва сафед хоҳанд шуд ва аз гудозиш хоҳанд гузашт, вале шарирон ба шарорат машғул хоҳанд шуд, ва ҳамаи шарирон фаҳм нахоҳанд кард; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид.
11. Ва аз замони ботил кардани қурбонии доимӣ ва гузоштани қабохати харобкунанда ҳазору дусаду навад рӯз хоҳад гузашт.
12. Хушо касе ки интизорӣ бикашад ва ба ҳазору сесаду сиву панҷ рӯз бирасад!
13. Вале ту то охири умрат амин бош, ва баъд фароғат хоҳӣ кард, ва дар охирзамон барои гирифтани насибаи худ қиём хоҳӣ намуд».